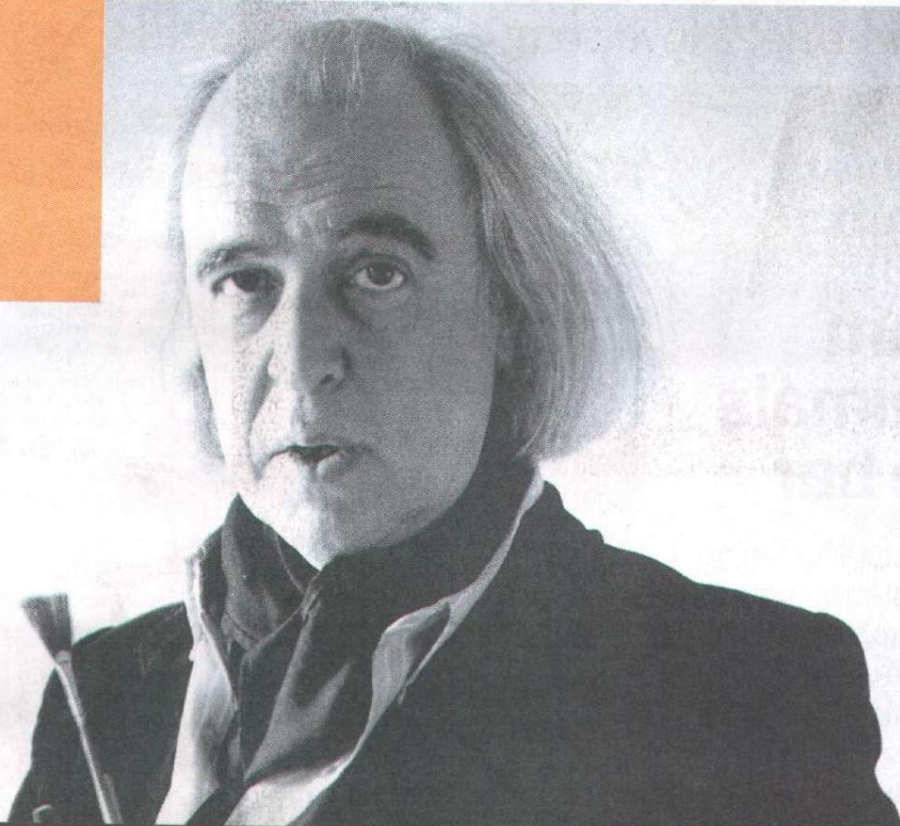

Art

Coordina Josep Lambies
jlambies@timeout.cat

MAIETA NAVARRO

Aquest és Luis Marsans, un home que es resisteix a parlar d'art.

Una sirena al fons de l'aigua

En Josep Lambies intenta esbrinar quina és la imatge que se li ha aparegut a Luis Marsans

Sóc una mica raret. Hi va haver un temps en què anava a una piscina municipal tres cops a la setmana, amb ulleres verdes i banyador d'elastà, perquè em pensava que sota l'aigua, entre el mosaic blau del revestit i les ràfegues de clor que feien remolins a cada braçada, em passaria igual que a Jean Dasté al final d'una extraordinària pel·lícula de Jean Vigo que es diu *L'Atalante*: que em trobaria una mena de sirena somrient-me des de les profunditats. Ho vaig intentar moltes vegades, i no hi va haver manera. Vaig millorar molt el crol, però per més que m'esgotava, l'aparició no es va produir mai.

De vegades, cal una vida sencera, plena d'estoica paciència, perquè et passi una cosa així. La de Luis Marsans va

començar l'últim dia del 1930. Ara frega els 83 anys, viu a Sant Gervasi i, segons m'han dit, no li agrada parlar del passat. Ni de pintura. Potser perquè tot el que tenia a explicar sobre el tema ja va sortir a la llum en aquell documental que va realitzar la seva filla Violeta, *Luis Marsans: l'ombra i la imatge*, que es va poder veure en la monogràfica que la galeria Artur Ramon li va dedicar l'any 2010. Aquella en què se'ns presentava com un adolescent de la postguerra que feia campana per dedicar-se a observar el món.

L'he vist en un parell d'imatges de catàleg d'exposició. En una, granulada i una mica borrosa, acaricia un gat amb la mà morta i els llavis a punt d'esbossar un somriure. A l'altra, una instantània de Josep

Antoni Coderch, se'l veu amb la boca entreoberta al costat de la seva dona, que porta un barret Carnaby i la cara embetumada d'estrelles brillants. Però el que més m'ha apropat a en Marsans, ara i sempre, són els seus quadres, paisatges difuminats com el reflex d'una ciutat sobre el cabal d'un riu que em fan pensar que ell, en més d'una ocasió, ha volgut capbussar-se per explorar el fons marí.

Amb 18 anys ja s'havia fet un lloc de pupíl en les diferents societats d'artistes de Nova

“
Va dibuixar, un per un, els personatges d'«A la recerca del temps perdut»

York, havia intimat amb Dalí i també havia recorregut els Pirineus de punta a punta a lloms d'una mula. Era hiperactiu i precoç. Es notava que tenia pressa per iniciar la seva *quête* personal. És prou simptomàtic que als 40, ja en una etapa de

maduresa, comencés a dibuixar, un per un, tots els personatges d'«A la recerca del temps perdut», la santa bíblia de tots els que alguna vegada han volgut agafar un miratge entre els braços. Per a Luis Marsans, Proust devia ser l'antologia de tots els seus mals.

Són els mals que veurem aquests dies a la Vila-Casas. El mal que feia que Marcel enfonsés el cap en el coixí totes les nits per recuperar els fòssils d'un passat boirós. El mal de trobar-se cara a cara amb una mirada perduda, com li va passa a Jean Dasté amb Dita Parlo quan es va llençar al riu. El que fa que una persona, després d'una terrible jornada d'oficina, se'n vagi a fer natació amb l'esperança de veure, entre el gres blavós del revestit, la cara d'una sirena. I el que més admiro de Luis Marsans és que, després d'una vida pacient de viatges i pintura, de treball i fascinació, crec que ha aconseguit tenir-se les amb aquesta aparició que tots busquem. O que, com a mínim, jo busco. Ja us ho he dit: puc ser molt raret.

LA IMATGE APAREGUDA
Vol·Art. Fins al 15 de desembre